

PEYGAMBER EFENDİMİZ VE DÜNYA NİMETLERİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Allah sizlerden razı olsun... Radyomuzda hizmet veren, onu her yönden destekleyen kardeşlerimizden de razı olsun... Çünkü yayın yansıtıcı istasyonlarımız 219'a yükselmiş diye müjde aldım.

El-hamdü lillâh. Tabii ne kadar çok böyle çalışma, yansıtma ve yayın imkânları genişlerse, o kadar insan istifade eder. Ayetlerin, hadislerin izahlarını öğrenmiş olur. O bakımdan bütün ilgililere ve sizlere teşekkür ediyorum.

Osmanlıca'da bir söz var:

[Ma'rifet iltifata tâbîdir;]

Müşterisiz meta' zâyîdir.

Yâni, müşteri olmayınca mal satılmaz, kıymeti olmaz. Elbette okuyucu, dinleyici olmayınca da gazetenin, radyonun; seyirci olmayınca televizyonun değeri olmaz. Sizin teveccühleriniz aynı zamanda büyük bir teşvik oluyor, destek oluyor. Allah hepinizden razı olsun...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

a.Ağlama Yâ Ömer!

Bugün üç hadis-i şerif okumak istiyorum. Yine hadis kitabından şöyle bir kur'a ile, bakalım neresi çıkacak diye açtım; çıkan yerlerden üç hadis okuyacağım.

Birincisi: İbn-i Sa'd, Atâ'dan mürsel olarak rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri Ömer RA'a şöyle buyurmuş:¹

لَا تَبْكُ يَا عُمَرُ فَلَوْ أَشَاءُ أَنْ تَسِيرَ الْجِبَالُ ذَهَبًا
لَسَارَتْ وَلَوْ أَنَّ الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ ذُبَابٍ
مَا أُعْطِيَ كَافِرًا مِنْهَا شَيْئًا

(ابن سعد عن عطاء مرسل)

RE. 466/12 (*Lâ tebki yâ umer! Felev eşâu en tesîre'l-cibâlü zeheben, lesâret; velev enne'd-dünyâ ta'dilü inda'llâhi cenâha zübâbin, mâ a'tâ kâfiren minhâ şey'â.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl...*

Hazret-i Ömer ağlamış. Ağlayınca, Peygamber Efendimiz: (*Lâ tebki yâ umer*) “Ağlama yâ Ömer!” diyor. (*Felev eşâu*) “Eğer ben isteseydim...” Peygamber Efendimiz kendisini kasederek söylüyor: “Eğer ben isteseydim, (*en tesîre'l-cibâlü zeheben*) dağların altın olmasını, altın olarak akmasını, yerinden şöyle hareket

¹ İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l-Kübrâ*, c.I, s.466: Atâ' Rh.A'ten.

etmesini isteseydim; (*lesârat*) dağlar böyle altın olur, önüme doğru hareket eder, gelir, akardı. Ama istemiyorum. Yâni, ben istemediğim için olmuyor, Allah vermediği için değil... Ben istedim de Allah vermedi diye değil, ben zaten temenni etmiyorum, istemiyorum da ondan.”

(*Lev enne'd-dünyâ ta'dilu inda'llâhi cenâha zübâbin*) “Eğer bizim dünya hayatının, dünyanın içindeki şeylerin, eşyanın, varlıkların; ehl-i dünyanın kıymet verdiği mal, mülk, mevkî, makam ve sâirenin Allah indinde, Allah katında, Allah yanında sinek kanadı kadar bir ağırlığı olsaydı, bir kıymet ifade etseydi, ona muâdil olsaydı, bir sinek kanadına denk olsaydı, o kadar bile değeri olsaydı; (*mâ a'tâ kâfiren minhâ şey'en*) o zaman, bu dünyalıktan kâfire hiçbir şey vermezdi. Yâni sinek kadar kıymeti olsaydı, sineğin kanadı kadar kıymeti olsaydı, hiç bir şey vermezdi. O kadar bile değeri yok, sıfır... Hiç kıymeti olmadığı için varsın oyalansınlar diye veriyor.

*Mal sahibi, mülk sahibi,
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan, mülk de yalan;
Var biraz da sen oyalan!*

dediği gibi Yunus Emre'nin, oyalanmalarına Allah-u Teâlâ Hazretleri izin vermiş, ruhsat vermiş. Onlar da dünyalıkların içinde, bir şey buldum sanarak, zengin oldum diye böbürlenerek, kibirlenerek burunları havada dolaşıyorlar. Ama Allah indinde kıymeti yok...

Hazret-i Ömer gibi bir bahadır, bir mücahid, bir mert, bir yiğit insan neden ağlar?.. Hazret-i Ömer RA ağlamış da, “Ağlama yâ Ömer!” diye teselli ediyor.

Neden ağlamış?.. Hazret-i Ömer’in ağlamasının sebebi şu, benim hatırımda kaldığı kadarıyla:

Peygamber SAS Efendimiz’in yanına varmış Hazret-i Ömer. Peygamber Efendimiz de şöyle uzanmış, herhalde günün sıcağından, biraz istirahat etmek üzere uzanmış. Hazret-i Ömer gelince kalkmış, böyle elini başının, yanağının altına koyduğu için, yattığı yerde de hiç bir şey olmadığından, bir hasır olduğundan, yanağına ve elinin üzerine hasırın dokumaları kırmızı kırmızı iz yapmış. Yâni çok haşin, çok kaba bir örtü, yumuşak değil... Hasır, kaba bir hasır; üstüne yatınca iz bırakıyor insanın elinde, yanağında, alnında... Yâni neresini dayadıysa, neresine doğru yattıysa oraya izi çıkmış.

Hazret-i Ömer RA demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah, sen Allah rasûlüsün, habîbisin! Kisrâlar, kayserler, yâni imparatorlar, İran imparatoru, Roma imparatoru gibi böyle yüksek mertebelerde, büyük ülkeleri elinin altına almış, büyük devletlerin başına geçmiş insanlar ne nimetler içinde yaşıyorlar. Yataklarda, atlaslarda, nimetler, lezzetler içinde, yedikleri içtikleri her şey başkalarının imreneceği gibi... Ama sen Allah’ın rasûlüsün, sen Allah’ın habîbisin, sen hasırda yatıyorsun; böyle eline ve alnına, yanağına hasırın izleri çıkmış. Bu

ne böyle mahrumiyetli bir hayat, mütevazi bir hayat...” diye Hazret-i Ömer Peygamber Efendimiz’e sevgisinden, şefakatinden, onun rahatını istediğinden ağlamış. Yâni, sevgiden doğan bir ağlama.

Peygamber SAS Efendimiz’in o haline demiş ki:

“—Ne kadar mütevazi bir yaşam yaşıyorsun. Halbuki Allah’ın en büyük, en sevgili kulusun. İnsanlığın başının tacısın. Başka hükümdarlar, başka devlet başkanları ne nimetler içinde yüzerken, ne kadar rahat ederken sen ne kadar sıkıntı çekiyorsun!” deyince, böyle buyurmuş Peygamber Efendimiz:

“—Ben istemiyorum, ben isteseydim dağlar benim önüme altın olarak hareket edip gelir, akar yığılırdı.”

Allah verirdi ama, Allah’ın indinde dünyanın, altının, gümüşün, mevkiin, makamın, atlasın, ipeğin, balın, kaymağın kıymeti yok!.. Yâni, bunları insanlar seviyorlar, beğeniyorlar, değer veriyorlar, onları elde etmeye koşuyorlar. Birbiriyle darılıyorlar, kırılıyorlar, vuruşuyorlar, savaşıyorlar... Nice canlar yanarak, nice mazlumların âhı alınarak, nice gözyaşları dökülerek, nice insanlar kahrolarak, mahvolarak bazı insanlar çok rahat ediyor, bazı insanlar o dünyalıkları elde ediyorlar ama, tabii bu fani dünyada böyle yapıyorlar. Ebedî ahiret hayatında onların hesabını verecekler, cezasını çekecekler.

Mü'minler bunu biliyor ama, bazıları inanmıyor:

“—Boş ver! Ahiret var mı, yok mu neme lâzım? Bana dünya lâzım. Ben dünyada bunları hangi yolla olursa olsun elde edeyim de; ister rüşvet olsun, ister gasb olsun, ister zulüm olsun, ister gadir olsun, elde edeyim de keyfime bakayım... Arkadaş, bu dünyada babana bile acımayacaksın, kimsenin gözünün yaşına bakmayacaksın! Hayat bir mücadeledir, kimisi ötekisini yer bitirir. Görmüyor musun ormandaki hayvanların hâlini?.. Aslan ceylanı yiyor, kuş kelebeği yiyor...” filân gibi felsefelerle, böyle bir vurdumduymazlaşıyor insanlar, gaddarlaşıyor, dünyevîleşiyor, maddîleşiyor, kaskatı oluyor kalbi, merhametsizleşiyor...

O zaman sömürgecilik başlıyor, o zaman istilâ başlıyor. O zaman öldürme başlıyor, o zaman katliam başlıyor. O zaman sevmediği dinden bir insanı, sevmediği ırktan bir insanı kökten yok etme başlıyor. Ormanları yakmak başlıyor, yuvaları yıkmak başlıyor. Köyleri yerle bir etmek, bombalamak başlıyor. Atom bombası, hidrojen bombası vs. bunların hepsi işte kullananların amaçlarına hizmet etmek için, başkalarını sindirecek araçlar olarak kullanılıyor.

Tabii İslâm sevgi dini, merhamet dini, eşitlik dini, herkesin kalbini kazanmak, duasını almak dini ama, dünya böyle insanlarla dolu...

O zaman ne yapmak gerekiyor?.. Onlara karşı hazırlanmak gerekiyor. O zalimler o zulmü yapmasınlar, saldırıp da müslümanları

mahvetmesinler diye çalışma yapmak gerekiyor. İşte Balkanlar'da gördük, yıllarca beraber komşu olarak yaşamış insanlar birbirlerine saldırdılar; Boşnak kardeşlerimizi aynı mahallede oturan insanlar, komşuları katliama uğrattılar. Nehirlere attılar, nehirlerde cesetleri yüzdü, kanlar aktı...

Tarih boyunca birçok şeyler böyle olmuş. Şimdi Kosova'dan feryatlar geliyor. Bir ara Çeçenistan'dan feryatlar geliyordu, bombalar yağıyordu, binalar yıkılıyordu. Kış gününde insanlar soğuktan ölüyordu. Çocuklar açlıktan, ilaçsızlıktan ölüyordu. Bu zulümleri birileri yapıyor, müsaade ediyor. Dünyada büyük güçler var, hâkim güçler var; bu zulümler gene oluyor.

Demek ki hâkim güçler bunları yapıyorlar. Hâkim güçlerin müsaadesiyle oluyor. Yâni mazluma, "Ah!" demek hakkı bile yok. Mazlum zulme uğrayınca âh u enin bile etmeyecek. Neden?.. Zalimin canı sıkılıyor ah u enin ettiği zaman. Zalimin, beyefendinin paşa gönlü rahatsız oluyor. Yâni ölsün de, ses çıkarmadan ölsün gibi bir hava oluyor.

Ama bu dünya böyle... Yâni bu dünyaya bizim büyüklerimiz, din büyükleri, peygamberler değer vermemişler ki. Hazret-i İsâ AS'ın hayatını okuyalım peygamberler tarihi kitaplarından. İbrahim AS'ın hayatını okuyalım, diğer peygamberlerin hayatını okuyalım!.. Neler çekmişler? Hazret-i Eyyub AS'ın sabrı meşhur. Nuh AS'ın kavmiyle mücadelesi meşhur. Dünya hayatı mü'min için, birinci, ön plânda gelen

amaç değil. Amaç Allah'ın rızasını kazanmak... Hatta bunları elde etmeye gücü yettiği halde istemiyor Peygamber Efendimiz.

“—Dağların altın olmasını isteseydim, olurdu. Hareket edip önüme gelsin deseydim, önüme gelirdi.” diyor Peygamber Efendimiz. Yâni, istememiş.

Peki, istemediği halde geldiği zaman ne yapmış?.. Ganimet gelmiş, ortaya yığılmış. Bir sürü mal, altın, para pul, ganimet... Onları ne yapmış? Onları da, sabah gelmişse akşama kadar fukaraya avuç avuç dağıtmış. Akşam geldiyse, bütün gece avuç avuç dağıtmış, sabaha bırakmamış. Sabah geleni akşama, geceye bırakmamış, dağıtmış. En son gelene artık elimde bir şey kalmadı diyecek kadar bir şey bırakmadan dağıtmış. Fakirlere dağıtmış, yoksullara dağıtmış... Yoksulların gönlünü almayı, onların ihtiyacını karşılamayı esas almış.

Geleni de tutmamış. Bizim gibi eğer biraz tutum, biriktirme fikri olsaydı Peygamber Efendimiz SAS de, yine çok servet biriktirirdi. Peygamber Efendimiz isteseydi, çok servetler biriktirirdi. Kendisi elçi gönderdi İran'a, elçi gönderdi Bizans'a, elçi gönderdi Mısır'a, Habeşistan'a, Bahreyn'e... Meselâ, Mısır hükümdarı kendisine bir sürü hediyeler gönderdi; cariyeler, kıymetli eşyalar gönderdi.

Yâni bir devlet başkanı Peygamber SAS Efendimiz. Dileseydi bir devlet başkanı olarak neler biriktirirdi, neler yapardı. Yâni Arabistan'da köşk, kasır, saray yok mu?.. Vardı. O zaman da vardı. Yemen'de yok mu?.. Yemen'in kasırları, bahçeleri meşhur... Taif, Mekke'nin biraz ilerisi; sularıyla, âb u havâsının letâfetiyle tanınmış, bağlık, bahçelik, meyvalık bir yazlık yeri. Efendimiz oralarda sefa sürmedi ki... Peygamber SAS Efendimiz Allah'ın emirlerini uygulamak için çalıştı. Eline geleni de dağıttı. Kim ne isterse, istediğini fazlasıyla verdi. Bir koyun sürüsüne şöyle

hayranlıkla bakana, sürüyü hediye etti. Allah şefaatine erdirsin... Onun yolundan, sünnetinden bizleri ayırmasın...

Hazret-i Ömer istiyor ki, biraz rahat etsin Peygamber Efendimiz. Ama Rasûlüllah Efendimiz mütevazi... Hanımın birisi, kendisine çok güzel bir döşek hediye etmiş. "Yâ Rasûlallah, buyur burada yat!" diye hediye... Sevdiği için Peygamber Efendimiz'i...

Döşek de mi olmaz? Yâni yün mü yok, koyun mu yok Arabistan'da? Koyunların yünlerini doldurursun, olur bir döşek... Peygamber Efendimiz SAS hurma yapraklarından, liflerinden yapılmış bir sert şeyin üzerinde yatardı.

Bir döşek gönderdi. Öyle rahat uyudu ki Peygamber SAS Efendimiz o gece... Bak rahat edecek malzeme geliyor eline. O kadar rahat uyudu ki Peygamber Efendimiz o gece, sabaha

bir kalktı, sabah namazının zamanı gelmiş. Gece geçmiş, sahur bitmiş, sabah namazının zamanı gelmiş. Halbuki geceleyin teheccüde kalkardı Peygamber Efendimiz. Kendisine:

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدُ بِهِ نَافِلَةً لَكَ

(الإسراء: ٧٩)

(*Ve mine'l-leyli fetehecced bihî nâfileten lek*)
[Gecenin bir kısmında uyanarak, sana mahsus bir nâfile olmak üzere namaz kıl!] (İsrâ, 17/79) buyrulmuştu.

O bakımdan sevap kazanmak için, gece ibadet tatlı olduğundan, sevaplı, feyizli olduğundan geceleyin teheccüd namazına kalkardı. Bazen cüzlerle Kur'an-ı Kerim okurdu. Bakara Sûresi'nden başlardı, Âl-i İmran'ı bitirirdi, ondan sonraki sûrelere geçirdi. O kadar uzun uzun okurdu Kur'an-ı Kerim'i. Ayakları şişinceye kadar ayakta dururdu, ibadet ederdi, ama bunu severek yapardı.

O gece, tabii yatak çok rahat olduğundan, çok sıcak olduğundan, çok yumuşak olduğundan kalkamadı; farz namaza değil teheccüde kalkamadı. Sabahleyin dedi ki:

“—Bu yatak çok güzelmiş, beni çok rahat ettirdi...”

“—Eee ne olacak?..”

“—Bunu alın götürün! Bu rehavetin tesiriyle gece kalkıp, abdest alıp namaz kılamadım. Teheccüd namazımı kılamadım. Bu yatağı götürün!” dedi, iade etti Peygamber Efendimiz.

Bütün bunlar gösteriyor ki, yokluktan o yolu seçmedi. Yokluktan mahrum yaşamadı Peygamber Efendimiz. Olanı vererek, hatta rahat ettiği eşyadan kurtulmayı kendisi isteyerek tevazûu seçti, mütevazi bir hayat yaşadı, mahrumiyeti yaşadı.

Peygamber Efendimiz'in zevceleri ricâda bulundular:

“—Yâ Rasûlallah! Bu yaşam tarzı çok mütevazi bir yaşam tarzı, biraz şöyle genişlik olsa filân...”

Ayet-i kerime indi:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ
الدُّنْيَا وَ زِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ
سَرَاحًا جَمِيلًا وَ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَ الدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ
أَجْرًا عَظِيمًا

(الحزاب ۲۸-۲۹)

(Yâ eyyühe'n-nebiyyü) [Ey Peygamber! (Kul li-ezvâcike) Eşlerine şöyle söyle: (In küntünne türidne'l-hayâte'd-dünyâ vezînetehâ) Eğer dünya hayatını ve zînetini istiyorsanız, (feteàleyne ümetti'künne ve üserrihkünne serâhan cemîlâ) gelin size boşanma bedellerinizi vereyim de, sizi güzelce, dostça boşayayım; nikâhımız bitsin, rahat yaşayın!

(*Ve in küntünne türidne'llàhe ve rasûlehû ve'd-dâre'l-âhirete*) Eğer Allah'ı, Peygamberini ve ahiret yurdunu diliyorsanız, (*feinna'llàhe eadde li'l-muhsinâti minkünne ecran azîmâ*) bilin ki, Allah, içinizden güzel davrananlar için büyük bir mükâfat hazırlamıştır.] (Ahzab, 33/28-29) buyruldu.

Onlar da mütevazi yaşamayı, mahrumiyetli ama sevaplı yaşamayı tercih ettiler. Hazret-i Ömer'i ağlatacak kadar...

Hazret-i Ömer çok mu lüks yaşıyordu? Hazret-i Ömer'in evinde bizim evlerimiz kadar yumuşak döşekler, yataklar, buzdolapları,

yemekler, kebaplar, biftekler mi vardı?.. Hayır! Ama Efendimiz, onun bile gözünü yaşartacak, ağlatacak kadar mütevazı yaşadı. Biriktirdiğini fakirlere dağıttı. Her fakirin duasını almak, gözyaşını dindirmek, onun için en önemli şey oldu.

Allah öyle devlet adamları nasib etsin... Bütün Ümmet-i Muhammed'in her yerde yöneticilerini o insafta, o merhamette eylesin...

Kimsenin gıybetini yapmak istemiyorum ama, Endonezya başkanı Suharto'nun servetini söylediler geçenlerde, yanlış hatırlamıyorsam 46 milyar dolar parası varmış. Yâni kendisinin, ailesinin serveti. Kızı vardı, damadı vardı... Diyorlar ki:

“—Eğer o servetini Endonezya için verseydi, Endonezya iktisadî bunalımdan çıkabilecekti.”

Yâni, dış devletlerin oraya yardım edeceği miktarda parası var. Yardım etse ülkesi fakr u zarûretten ve bunalımdan, iktisadî sıkıntıdan kurtulacak.

E daha önceki biliyoruz, Filipinler devlet başkanı Markos vardı, öldü gitti. Servetinin rakamları insanı hayrete düşürecek kadar fazlaydı. Amerika’daki bankalarda paraları birikti, yiyemedi, öldü gitti. Karısına kaldı. Bir kısmına da devlet tarafından el konuldu.

Yâni, Allah insaf versin... Devletleri, milletleri yönetmek için, hizmet için başa geçen kimselere Allah insaf versin. İmanlı olursa, insafly olursa, Allah’tan korkarsa, Allah’ın rızasını düşünürse, Peygamber Efendimiz gibi, Hazret-i Ömer gibi, Ömer ibn-i Abdül’aziz gibi; bizim Osmanlı sultanlarından tarihe nâmı, şânı geçmiş, mütevazi, mücâhid olanları gibi... Sonradan hani tantanaya, saltanata bulaşanlar gibi değil de, ilk ahlâkı bozulmayanlar gibi... Allah böyle iyi idareciler, halkını, milletini seven, onların huzurunu, rahatını, refahını, mutluluğunu, saadetini isteyen idareciler ihsan eylesin...

Ama okuduğum hadis-i şeriften biz şunu anlıyoruz ki: Müslüman için amaç dünya serveti, refahı, saadeti, keyfi değil, Allah’ın rızasını kazanmak... Peygamber Efendimiz o yolu tutturmuş. Peygamber Efendimiz’in yolu bu.

Onun için: “Paraları, altınları, gümüşleri, servetleri biriktirip de ahirete öyle ölüp gidenler, göçenler, ahirette onların azabını çekecekler.” diye ayetler ve hadis-i şerifler bildiriyor:

وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي

سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ

(التوبة: ٣٤)

(*Ve'llezîne yeknizûne'z-zehebe ve'l-fiddata ve lâ yünfikùnehâ fî sebîli'llâh*) “Altın ve gümüşü yığıp da, onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu, (*febeşşirhüm bi-azâbin elîm*) işte onlara elem verici bir azabı müjdele!” (Tevbe, 9/34)

يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ

وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ هَذَا مَا كَنْزْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ

فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ

(التوبة: ٣٥)

(*Yevme yuhmâ aleyhâ fî nâri cehenneme*)

[Bu paralar o cehennem ateşinde kızdırılıp, (*fetükvâ bihâ cibâhühüm, ve cünûbühüm, ve zuhûruhüm*) bunlarla onların alınları, yanları ve sırtları dağlanacağı gün onlara denilir ki: (*Hâzâ mâ keneztüm li- enfüsiküm fezûkù mâ küntüm teknizûn*) “İşte bu kendiniz için biriktirdiğiniz servettir. Artık yığmakta olduğunuz şeylerin azabını tadın!”] (Tevbe, 9/36)

O altınlar, o servetler, o paralar cehennem ateşinde kızdırılacak, kızgın ak kor halinde sahibinin alnına, sırtına, vücudunun yan taraflarına ateş parçaları olarak yapıştırılacak. “İşte dünyada biriktirdiğiniz mallar bunlardı. Allah yolunda sarf etmediğiniz, fakirlere zekât vermediğiniz, sadaka vermediğiniz, haksız yere aldığınız, rüşvetle, gaspla, zulümle aldığınız mallar!” diye cezasını çekecekler.

Aziz ve sevgili dinleyiciler! Ben kendi namıma konuşmayı sevmiyorum. Tabii ben üniversite profesörüyüm, şu kadar tahsil gördüm, hatta bir sürü profesör yetiştirdim. Birçok kimse — yurt içinden ve yurt dışından— yanımda doktora yaptı. Ben bir bilim adamıyım. Ama kendi namıma konuşmayı sevmiyorum.

Edebiyatçuyım aynı zamanda. İstesem, oturur şiir kitabı yazarım, divan yazarım, roman yazarım, yazabilirim. Yâni bunu yazacak imkânlarım var elimde ama, kendimden konuşmayı istemiyorum. Allah’ın ayetlerini size anlatmak istiyorum. Peygamber Efendimiz’in hadis-i şeriflerini anlatmak istiyorum. Bunları söyleyince, bazıları benim söylediğimi sanmasınlar. Bunları Allah söylüyor, bunları Peygamber Efendimiz söylüyor, Allah’ın peygamberi söylüyor. Ahiretin saadetini düşünmemizi istiyor.

Şimdi ben böyle âyete dair bir söz söylerken, bir âyet-i kerimeyi açıklarken eğer hristiyanların inançlarında bir kusur var da onu söylüyorsam, Kur’an-ı Kerim’in âyetinin mânâsını söylüyorum.

Kendimden bir şey söylemiyorum. İnsanları seviyorum, hepsini seviyorum. Bütün insanlara acıyorum. Hazret-i İsâ'yı çok seviyorum, Hazret-i Mûsâ'yı çok seviyorum. Hazret-i Ali Efendimiz'i gerçekten çok seviyorum. Kalbimde, bağrımnda, gönlümde hepsinin yeri var, büyük yerleri var, büyük makamları var. Sol yanımda Mûsâ AS, sağ yanımda İsâ AS var, orta baş köşede Hazret-i Peygamber Efendimiz var, Adem AS kalbimizde, Nuh AS ruhumuz, İbrahim AS ruhumuzda, sırrımızda, hafimizde, ahfâmızda... Öyle yerleştirmişiz gönlümüze hepsini... Hepsini seviyoruz. Onlara tâbîyim diyen insanları da seviyoruz. Onlara tâbî olan insanlara, onların tavsiyelerini anlatmaya çalışıyoruz.

Meselâ ben İzmir'de konferans verdim. Peygamber Efendimiz'le, Hazret-i Ali Efendimiz'le, Fâtımatü'z-Zehrâ anamızla, Hazret-i Hasan, Hazret-i Hüseyin Efendimiz'le, Alevîlerle, Alevîlikle ilgili konuşmalar yaptım.

Burada, Avustralya'da Mildura denilen bir yer var. Orada Ehl-i Beyt, Pir Sultan Abdal dernekleri varmış. Onları ziyaret ettim, onların ilgilileriyle konuştum. Saatlerce konuştuk. Ziyaret ettik. Yanımda yine alevî kardeşlerden benim ihvanım, dostlarım vardı.

Onları aldım, onlarla gittik. Samimi olarak konuştuk. Ben üniversite hocasıyım, konuşalım dedim.

Birisi bana demiş ki, benim hakkımda demiş ki:

“—Bu şahıs hristiyanlara sövüyor. Bu şahıs Mûsevîlere sövüyor, bu şahıs Alevîlere sövüyor...”

Yanlış yazmış; “sövüyor” değil, “seviyor” diyecekti. “Bu şahıs hristiyanları seviyor, Musevîleri seviyor, Alevîleri seviyor da düzeltmeğe çalışıyor, hatalarını düzeltmeğe çalışıyor. Doğru yola çekmeğe çalışıyor. Onları cennete sokmağa çalışıyor, cehennemden korumağa çalışıyor. Hatalı bir yolda, yanlış inançta kalmasınlar diye uğraşiyor. Bilim adamı olarak gerçekleri anlatmaya çalışıyor.” demesi lâzımdı.

b.Evinizi Kabir Haline Getirmeyin!

Aziz ve sevgili kardeşlerim! Ne mutlu ki böyle konuşma imkânımız oluyor, sohbet imkânımız oluyor. Hadis-i şerifi böylece kısaca keselim. Üç hadis-i şerif okumayı seviyorum, üç tane olsun diye muhabbetim var. İkinci hadis-i şerifi okuyorum:²

² İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.62, no:783; Ebû Hüreyre RA’dan. *Kenzü’l- Ummâl*, c.XV, s.629, no:41527.

Lafız farkıyla: Müslim, *Sahîh*, c.I, s.539, no:780; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.157, no:2877; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.337, no:8424; Beyhakî, *Şuabü’l- İman*, c.II, s.454, no:2381; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.13, no:8015; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.342; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.623, no:41511; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.33, no:16136.

لَا تَتَّخِذُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ صَلُّوا فِيهَا فَإِنَّ
الشَّيْطَانَ لَيَفِرُّ مِنَ الْبَيْتِ يَسْمَعُ سُورَةَ الْبَقَرَةِ
تُقْرَأُ فِيهِ

(حب.م. عن أبي هريرة)

RE. 467/3 (*Lâ tettahizû büyûteküm mekàbir, sallû fîhâ, feinne's-şeytâne leyefirru mine'l-beyti yesmeu sûrete'l-bakarate tukrau fîh.*)

Bu İmam Müslim ve İbn-i Hibban tarafından rivayet edilmiş. Râvîsi Ebû Hüreyre RA, mescidi ev edinip Peygamber Efendimiz'in peşinden ayrılmayan, hadisleri toplayan sahabi. Kedileri çok severmiş de, çok sevdiği için (*Ebû hüreyre*) “Kedicik babası” lakabını almış. Peygamber Efendimiz onun rivayet ettiği bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:

(*Lâ tettahizû buyûteküm mekàbir*) “Evlerinizi kabirler haline dönüştürmeyin! Kabir edinmeyin evlerinizi...”

Ne demek bu?.. Arkasındaki sözden anlaşılıyor. Yâni, kabirde insanlar ölüdür. Evet kabir bir mekândır, eni şu kadar, boyu bu kadar, derinliği bu kadar... Ama içindeki insan ne kıpırdar, ne de hareket yapar. Evlerinizi böyle kabir gibi yapmayın. Ne olun, ne yapalım demek istiyor acaba Peygamber Efendimiz?..

(*Sallû fîhâ*) “İçinde namaz kılın!” Yâni, kabirdeki ölü gibi olmayın! Ölü kabirde hiç bir şey yapmıyor. Siz de evde hiç bir şey yapmıyorsunuz. Ölü gibi öyle olmasın. Evinizde namaz kılın!

Şimdi tabii, müslüman zaten beş vakit namaz kılmakla emrolunmuş, kılacak. Beş vakit namaz onu Allah ile bağlantılı tutuyor. Beş vakit namazı kılmasa dini, imanını, insafını, ahireti daha çok unuttur insanlar, dünyaya dalar giderler. Günde beş defa hizaya getirildiği halde gene safları bozuyorlar, hizayı bozuyorlar. Günde beş defa huzura çıktıkları halde, gene görevlerini unutuyorlar. Namaz çok önemli... Namaz çok büyük bir ilâç... Namaz insanın gerçek kul olması için çok güzel bir çare.

“—E kılmıyorlar...”

Namaz kılınacak. Bir de cemaatle kılınacak, camide kılınacak. Camiler müslümanların dernek mekânları, dernek binaları... Müslüman derneklerinin mekânları camiler. Müslümanlar orada derlenip toplanıyorlar. Zamanları da belli toplantılarının, günde beş defa toplanıyorlar. Cuma günleri öğle vaktinde cuma namazı oluyor, hep toplanıyorlar. Camiler müslümanların toplantı yeri. Namazı camide kılsa sevabı çok olur.

Tabii hep camide kılsa, hiç evinde kılmazsa, onu da tavsiye etmiyor Peygamber Efendimiz. Evinizi kabir gibi yapmayın. Evinizde de bir sevap olsun, hareket olsun, bereket olsun, nur

olsun. Eviniz de şenlensin, nurlansın. Çünkü bir yerde namaz kıldı mı orası bereketleniyor, şenleniyor. Evinizde de namaz kılacaksınız.

“—Şimdi ne yapalım? Camiye gitmek yirmi yedi kat sevap.

Evde de kılın diyor Peygamber Efendimiz...”

Sünnetleri evde kılın, farzları camide kılın! Veyahut sünnetiyle, farzıyla bazı namazları camide kılın; onun dışında *duha* namazı gibi, *evvâbin* namazı gibi, *teheccüd* namazı gibi namazları da evde kılın. Yâni bunun çaresi var. Zaten Peygamber Efendimiz öyle yapmış.

Demek ki evimizde ibadet edeceğiz, namaz kılacağız. Başka ne yapacağız?.. Kur’an okuyacağız, ilim öğreneceğiz ve öğreteceğiz. Kendimize, eşimize, çoluğumuza çocuğumuza, herkese, misafirimize... Yâni misafir geldiği zaman şeker ikram ediyoruz, bir ikram... Sütlaç ikram ediyoruz, çay ikram ediyoruz... Bir ikram da hadis-i şerif okuyalım, ayet okuyalım:

“—Gelin üç hadis okuyalım, öyle dağılalım!” dersek ne güzel olur.

“—Evlerinizi kabir haline getirmeyin, kabir edinmeyin, içinde namaz kılın!” dedikten sonra, misâl olarak bildiriyor ki Efendimiz hadis-i şerifin sonunda:

(*Feinne’ş-şeytâne leyefirru mine’l-beyti yesmeu sûrete’l-bakarate tukrau fîh*) “Çünkü şeytan içinde Sûre-i Bakara’nın, Bakara

Sûresi'nin okunduğunu duyduğu evden, firar edip kaçır gider. Yâni dayanamaz, Bakara Sûresi okunan yerde duramaz.” diyor Peygamber Efendimiz.

Demek ki, bir evde Kur'an okunursa, namaz kılınırsa, ilim öğrenilir, öğretilirse şeytan kaçacak. Tabii özellikle bir şey daha anlıyoruz buradan; Bakara Sûresi çok mühimmiş. “*Elif lâm mim. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîh...*” diye başlıyor. “*Amene'r-rasûlü*”yle bitiyor. 286 ayet, iki buçuk cüz Bakara Sûresi. Bunun da demek ki özel bir kıymeti var, değeri var, önemi var. Onun için, bu Bakara Sûresi'ni de güzelce öğrenmeli!..

Peygamber SAS Efendimiz bir kaç tane sahabiyi, bir askerî görevle bir yere gönderiyordu. Hepsini huzuruna çağırır, sordu:

“—Sen Kur'an-ı Kerim'den ne kadar biliyorsun?..
Sen ne kadar biliyorsun anlat bakalım?..”

Herkes dedi ki:

“—Şunu biliyorum yâ Rasûlallah!.. Bunu biliyorum yâ Rasûlallah!..”

“—Pekiyi, pekiyi...”

Nihayet bir genç geldi, delikanlı. O da o toplulukla beraber bu askerî sefere gidecek, bir kabileye... İşte neyse vazifeyi yapacaklar. O delikanlıya dedi ki:

“—Söyle bakalım sen neler biliyorsun Kur’an-ı Kerim’den?..” O delikanlı da dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah, ben şunu biliyorum, şunu biliyorum, bir de Bakara Sûresi’ni baştan sona biliyorum.”

“—Aaa, biliyor musun? Baştan sona Bakara Sûresi’ni biliyor musun?”

“—Biliyorum yâ Rasûlallah!”

“—Öyleyse, (*İzheb, feente emîruhüm*) git, bu müfrezenin, bu askerî takımın, bu topluluğun komutanı sensin!” dedi.³

Demek ki, Bakara Sûresi’ni bilmek çok önemli, bilen emir oluyor. Emir olmak öyle palavradan olmaz. Emir olmak için insanın dini bilmesi lâzım, Kur’an’ı bilmesi lâzım, Allah’ın emrine göre hareket etmesi lâzım!

“—Ben cihad emiriyim!..”

Nasıl cihad emirisin?.. Bilmeden olur mu? Allah’ın emrini bilmezsen yanlış iş yaparsın. Doğrusunu bileceksin. Bilmek bir meziyet, bildiğini uygulamak da ayrı bir meziyet ve kuvvet...

Onun için, bu hadis-i şeriften bir de ayrıca anlıyoruz ki, Bakara Sûresi önemli. Bakara Sûresi’nin de ne mânâyaya geldiğini araştırmalı, öğrenmeye gayret etmeli...

³ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.156, no:2876; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.5, no:1509; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.%, s.499, no:2126; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.611, no:1622; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.227, no:8749; Ebû Hüreyre RA’dan.

Hattâ Peygamber Efendimiz'in o komutan tayin ettiği sahabiyi düşünerek, Bakara sûresini ezberlemeye çalışmalı kardeşlerimiz. Yâsin'i ezberlediler, aferin... Tebâreke'yi ezberlediler, aferin... Vâkıa Sûresi'ni ezberlediler, aferin... Bir de sırada şimdi, bunları ezberleyen sevgili dinleyicilerimize, kardeşlerimize bir imkân, bir sevaplı iş daha çıkıyor; Bakara Sûresi'ni de ezberlemek.

Bizim çok sevdiğimiz bir kardeşimiz var. Bu Kosova Sancak kökenli, Mekke-i Mükerreme'de doktora yapıyor kardeşimiz. Üniversite şart koşmuş:

“—Doktoranı kabul etmemiz için, doktora imtihanlarına girebilmen için, doktor olabilmen için Bakara Sûresi'ni ezberleyeceksin!” diye...

Çok hoşuma gitti. Yâni, bu Arabistan'daki bazı uygulamalar çok güzel. Meselâ ilkokulun her sınıfında, Kur'an-ı Kerim'in şu kadarını ezberleme şartı koyuyorlar. Hepsi Kur'an-ı Kerim'i biliyor, ezberlemiş oluyor. Çünkü sınıf geçmek için o şart oluyor. Böylece müslüman, mütedeyyin çocuklar olarak yetişmeleri mümkün oluyor.

Evet biz de mümkünse hafız yetiştirelim çocuklarımızı...

Olmazsa, sûre sûre ezberimizi arttırmaya çalışalım sevgili Akra dinleyicileri!..

c. Düşmanla Karşılaşmayı İstemeyin!

Üçüncü hadis-i şerifi okuyarak sohbetimi tamamlamak istiyorum. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁴

لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَسَلُّوْا اللّٰهَ الْعَافِيَةَ فَإِنَّكُمْ
لَا تَدْرُونَ مَا نَوَاصِينَا وَنَوَاصِيهِمْ بِيَدِكَ وَإِنَّمَا
تَقْتُلُهُمْ أَنْتَ ثُمَّ أَلْزَمُوا الْأَرْضَ تَبْتَلُونَ مَعَهُمْ
وَإِذَا لَقَيْتُمُوهُمْ فَقُولُوا اَللّٰهُمَّ أَنْتَ رَبُّنَا وَرَبُّهُمْ وَ
جُلُوسًا، فَإِذَا غَشَوْكُمْ فَانْهَضُوا وَكَبِّرُوا

(ك. عن جابر)

RE. 467/7 (*Lâ tetemennev likàe'l-aduv, ve selu'llàhe'l-àfiyete, feinneküm lâ tedrûne mâ tebtelûne meahüm; ve izâ lâkitumûhüm fekülû: Allâhümme ente rabbünâ ve rabbühüm, ve nevâsinâ ve nevâsîhim bi-yedik, ve innemâ taktulühüm ente sümme elzemü'l- arda culûsen, feizâ gaşevküm fenhadù ve kebbirû.*)
Sadaka rasûlü'llâh...

Câbir RA'dan rivayet edilmiş, Hâkim'in *Müstedrek* isimli kitabında bu hadis-i şerif. Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Efendimiz'in kitabının da 467'nci sayfasının, 7. hadisi.

⁴ Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.40, no:4342; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.II, s.65, no:790; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.615, no:10906; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.36, no:16146.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:

(*Lâ tetemennev likâe'l-aduv*) “Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin, istemeyin, kendiniz talep etmeyin!”

Çünkü müslümanlar cihadı sevaplı bildiklerinden, o sevabı alalım, ya şehid olalım ya gazi olalım diye orduya katılıyorlardı.

Paralı askerlik filân değildi. Allah rızası için katılıyorlardı savaşa. “Düşmanla karşılaşsak da, ne olacaksa olsa!” diye düşünüyorlardı demek ki. Ölürsek şehid oluruz diye şehidliği özlüyorlardı. “Ah bir düşman çıksa karşımıza! Çıkmadı, boşuna geziyoruz buralarda, karşımızda düşman yok.” diyorlardı herhalde ki, Peygamber Efendimiz: “Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin!” diyor.

(*Ve selu'llàhe'l-âfiyete*) “Allah'tan afiyet isteyin!” Yâni harb olmasın, darb olmasın. Huzursuzluk olmasın, sıkıntı, yorgunluk olmasın. Yaralanma olmasın, ölüm olmasın. Şenlik esenlik olsun, kavga dövüş olmasın. Afiyet üzere, sıhhat üzere, selâmet üzere olmayı isteyin! Hani güzel bir şeyi yediği zaman bir kimseye biz, “Afiyet olsun!” diyoruz. Tabii iyi bir şey yeyince insan hoşlanıyor, “Oh el-hamdü lillâh!” diyor. Hah, “Afiyeti isteyin!” diyor.

Afiyet nedir? Her türlü belâlardan, ağrılardan, sızılardan, musibetlerden berî olmak, uzak olmak. Sağlam, sıhhatli, neşeli, şen olmak. Şen ve esen olmak, sağ ve sâlim olmak. “Allah'tan

afiyeti isteyin!” diyor Peygamber Efendimiz.

(Feinnekül lâ tederûne mâ tebtelûne meahüm)
“Çünkü bilmiyorsunuz ki onlarla karşılaştığınız zaman ne belâlara uğrayacaksınız, ne imtihanlar geçireceksiniz...”

Çünkü bazen insan yaralanır. Bazen mâneviyatı bozulur. Bazen –Allah saklasın– korkar. Bazen başka şeyler olabilir. Kolay bir şey değil savaşmak. Onun için istemeyin. Yâni bu, tevâzudan dolayı istemeyecek. Allah’a karşı böyle böbürlenmek olmasın diye istemeyecek.

(Ve izâ lâkitümûhüm) “Ama karşılaşırsanız o zaman da *(fekul)* deyin ki” diyor, burada bir dua öğretiyor Peygamber Efendimiz:

(Allâhümme ente rabbünâ ve rabbühüm) “Yâ Rabbi, ey Allahımız! Bizim Rabbimiz de sensin, onların Rabbi de sensin. Bizi de sen yarattın, onları da sen yarattın. Bizim de Rabbimizsin yâ Rabbi, onların da Rabbisin. *(Ve nevâsinâ ve nevâsihum bi-yedike)* Bizim de dizginlerimiz, onların da dizginleri senin elinde yâ Rabbi. Alnımızın perçemi, alınlarımızın saçları, onların saçları da bizim saçlarımız da yâ Rabbi senin elinde...”

Ne demek bu?.. Keçi, koyun gibi bazı hayvanların alnında perçemi olur, saçları uzun olur. Eğer yuları filân yoksa, saçın orasından tuttun mu, çektin mi hayvan gelir. Tabi acır kılı, gelir peşinden. “İnsanların da alın saçları Allah’ın elinde” ne demek?.. Allah nereye çekerse

oraya götürür. Yâni, mukadderât onun elinde, ne isterse onu yapar demek.

“—Yâ Rabbi!..” diyecek düşmanla karşılaştığı zaman müslüman; “Sen bizim de Rabbimizsin, onların da Rabbisin. Bizim de alın saçlarımız senin elinde, onların da saçları senin elinde. Yâni ne takdir edersen o olur, nereye çekersen mecburen oraya gideriz. Takdir senin!” demek yâni. (*Ve innemâ taktulühüm ente*) “Bunları öldüren sensin yâ Rabbi, öldürten sensin.”

Evet müslüman çarpışıyor ama, Allah müslümana, “Kâfirle çarpış!” diyor, müslüman ondan çarpışıyor. “Yâ Rabbi, biz kimseyi öldürmek istemedik ama, sen Peygamber gönderdin, ‘Allah’ın emirlerine uyun!’ dedin, Allah’ın düşmanları zulmediyorsa, gadrediyorsa, hainlik ediyorsa, yâni cezayı hak ediyorsa onlarla savaşın!’ dedin. Biz işte onun için çarpışıyoruz. Biz vurup öldürüyorsak bile, öldüren sensin.” deyin, diyor.

Bu çok önemli bir nokta... Müslümanı çok kimse tanımıyor, kâfir de tanımıyor. Şimdi buralarda cami açmak için uğraşyoruz. Belediyeden müşkilât çıkıyor, komşulardan itiraz çıkıyor. Korkuyorlar müslümanlardan; “Bombacıdır, bilmem makineli tüfekle gelir. Kiliseyi tarar...” filân diye düşünüyorlar.

Biz Osmanlı zamanında yedi asır kimi taramışız, kimi öldürmüşüz?.. Hiç dokunmadık. Ne Rumların kiliselerine dokunduk, ne Ermenilerin kiliselerine dokunduk... Kayseri’de, orada burada, her yerde kendi ibadetlerini yaptılar.

İstanbul’da, İzmir’de, Adana’da, yâni neredelerse ibadetlerini yaptılar. Hiç dokunmadık.

Ne zamana kadar dokunmadık?.. Birinci Cihan Harbi oluncaya kadar, İstiklâl Harbi oluncaya kadar dokunmadık ama, hepsi birden üstümüze çullanınca, çarpıştık. Hepsi çullandı. Yunanlı İzmir’e çıktı. Balkan Harbi olunca Balkanlar’daki devletler üstümüze çullandı. Rusya Kafkasya’dan Erzurum’a kadar geldi, Ermeniler onlara yardım etti. Yâni, mazlum olduk. Mağdur biziz, mazlum biziz. Onlar da hâlâ, tarihî gerçekleri tersine döndürmeye çalışıyorlar.

Neyse yâni, müslümanlığı iyi tanımıyorlar. Bazıları da mahsustan iyi tanıtmıyor ki, insanlar müslüman olmasın diye. Sırpların bir yetkilisi demiş ki:

“—Bu müslümanlar da ne biçim?.. Yâni artıyorlar, ikna ediyorlar bizim kardeşlerimizi de müslüman yapıyorlar.” demiş.

Müslüman olmaktan korkuyor. Halbuki müslüman olmak iki cihan saadetine ermek vesilesi. Yâni birçok kimse müslüman oldu. Osmanlı sarayında, ordusunda bir sürü Sırp vardı, bir sürü Bulgar vardı, bir sürü Macar vardı müslüman olmuş...

Hatta meşhur matbaacı İbrâhim-i Müteferrika papazdı. Romanya’da yetişmiş bir papazdı. Hak dinin İslâm olduğunu anladığı için kendi isteğiyle geldi, esir filân alınmadı. Onun

hayatını inceledim ben. Öyle esir alınıp da zorla müslüman edildiği filân sözü yalan. Çünkü kendisi kitap yazıyor, yazdığı kitapta diyor ki:

“—Ben üstâd-ı bî-mürüvvetlerin bana yanlış şeyler öğrettiğini gördüm. Doğrunun müslümanların söylediği şekilde olduğunu anladım. Onun için hristiyanlığı bıraktım, müslüman oldum.” diyor.

Papaz kendisi. Kolojvar şehrinden yetişmiş. Ama Osmanlı ülkesine, İstanbul’a gelmiş, çok güzel hizmetler etmiş. Neden müslüman olduğunu da yazmış *Risâle-i İslâmiye* diye bir kitapta. Onu da ben neşrettim. Hayatını ve fikriyâtını oradan biliyorum. O söylüyor bu şeyleri, yâni İslâm’ın haklı olduğunu, bir papaz olarak o söylüyor.

Düşmanla karşılaştığınız zaman: “Yâ Rabbi, sen bizim de Rabbimizsin, onların da Rabbisin! Bizim saçımız, alnımızın perçemi senin elinde; onların da alınlarının perçemi senin elinde... Nereye çekersen o olur. Onları ancak sen öldürüyorsun; biz arada kuluz, vasıtayız.” deyin, diyor.

(*Sümme enzilu’l-ard*) “Sonra yere yapışın (*culûsen*) yere oturun, sakın bir şekilde oturun bakalım. (*Feizâ gaşevküm*) Üzerinize saldırınca, size doğru gelince, o zaman (*fenhadù*) birden kalkın (*ve kebbirû*) ve tekbir getirin! ‘*Allàhu ekber, Allah ekber!*’ diyerek çarpışın!” diye, Peygamber Efendimiz tavsiye ediyor.

Aziz ve sevgili kardeşlerim! Herhalde bu hadis-i şerifi dinlerken eski savaşları, şöyle iki ordunun

birbirleriyle nasıl karşılaştığını filân hayalinizde canlandırdınız, göz önüne getirdiniz.

Sayfanın altıncı hadis-i şerifi de aynı konuda, onu da okuyalım. Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As'tan bu hadis-i şerif. Allah'ın Rasûlü Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:⁵

لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَسَلُّوْا الْعَافِيَةَ فَإِذَا
لَقَيْتُمُوهُمْ فَانْبُتُّوْا وَأَكْثِرُوا ذَكَرَ اللَّهِ فَإِنْ أَجْلَبُوا
وَصَيَّحُوا فَعَلَيْكُمْ بِالصَّمْتِ

(ش. طب. ق. عن ابن عمرو)

RE. 467/6 (*Lâ tetemennev likàe'l-adüv, ve selu'llàhe'l-àfiyete*) “Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin, Allah'tan afiyeti isteyin! (*Feizâ lekîtumûhüm, fe'sbutû*) Karşılaştığınız zaman da sebat gösterin; geri durmayın, metin olun, çarpışın! Gerekti de savaşa kalktınız mı, düşmanla karşılaştınız mı; o zaman ayağınızı sağlam bassın, yerinizde sabit olun, sebat gösterin! (*Ve eksirû zikra'llàh*) Allah'ı zikretmeyi çok yapın! (*Fein eclebû ve sayyehû fealeyküm bi's-samt*) Eğer onlar şamata yaparlarsa, haykırır bağırırlarsa; siz sakın sakın

⁵ Dârimî, *Sünen*, c.II, s.285, no:2440; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.V, s.250, no:9518; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.513, no:33418; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.IX, s.153, no:18250; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.134, no:330; Taberânî, *Dua*, c.I, s.328, no:1071; Deylemî. *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.44, no:7408; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.615, no:10905; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.36, no:16145.

durun!” diyor Peygamber Efendimiz bu hadis-i şerifte.

d. Herkesin İyiliğini İstiyoruz

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimize sıhhat, afiyet versin... Zàlim de etmesin bizi, mazlum durumuna da düşürmesin... Haksızlığa da maruz bırakmasın, haktan da ayırmasın...

Kıbrıs olayı var şimdi, bazı devletlerin bize alenî düşmanlığı var. Avrupa devletlerinin vaad ettiği halde, vaad etmesine rağmen, vaad ettiği şeyleri vermemesi var, ahbine uymaması var. Ben bir üniversite hocası olarak bunların hepsini takip ediyorum; dış siyaset, iç siyaset... Onların zihniyetlerini biliyorum. Ülkelerinde geziyorum.

Şimdi bazı gazetelerde beni, “Hristiyanlara sögüyor.” diye söyleyen şahıslar, onlar Avrupa’yı bilmezler. Belki de bilirler. Biliyorlarsa, o zaman suçları daha büyük... Avrupa televizyonlarında, gazetelerinde her gün bir kaç posta müslümanlara, Türklere hakaret çıkar, düşmanlık çıkar. Onları o gazeteci hiç bahis konusu etmiyor da, bizim de onları sevmemize, doğru yola çekmeye çalışmamıza rağmen sözlerimizi çarpıtıyor, niyetimizi görmezlikten geliyor, sövüyor diyor.

Benim hayatımda hiç dudaklarımın arasından sögmek çıkmadı. El-hamdü lillâh, küçüklükten beri kötü konuşmayı hiç sevmem. Hiçbir zaman ağzımdan küfür, kimseye sögmek

çıkmadı. Herkesin de iyiliğini istiyorum. Bütün insanların... Hangi dinden olursa olsun, bütün insanların iyiliğini istiyorum.

Ama nasıl bir iyilik?.. Yağcılık değil; eğriye eğri, doğruya doğru... Yanlış iş yapan doğruya gelsin, zulmeden zulmü bıraksın. Zulmü yapıyorsa bir zalim, onun karşısına çıkıp da söz söylemekten de geri durmam. Hiç kimsenin de geri durmaması lâzım! Hakkını savunması lâzım, hakkı söylemesi lâzım! Eğer hakkı söylemek insanı öldürse bile, haktan ayrılmamak lâzım. Öyle batıla destekçi olup, zâlim avcının köpeği olmamak lâzım!

Namık Kemal'in tabiriyle:

*Muîni zâlimin dünyâda erbâb-ı denâattir;
Köpektir zevk alan sayyâd-ı bi-insâfa
hizmetten!*

[Dünyada, aşağılık insanlar zâlimin yardımcılarıdır. İnsafsız avcıya hizmet etmekten zevk alan köpektir.]

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi sapasağlam, güzel ahlâklı, sevgi dolu, saygı dolu, cesaret dolu, güzel ahlâklı müslümanlar eylesin... Hem dünyada hem ahirette aziz ve bahtiyar olun aziz ve sevgili kardeşlerim! Allah bu dünyada da sizi mutlu yaşatsın, ahirette de cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin... Cehenneme düşmekten korusun...

Ben, bazı insanlar şöyle yaparsa cehenneme gider, demişim. Müslümanlar bile şöyle şöyle yaparsa cehenneme gidebilir diyorum. Sadece

başka milletler, başka din mensupları için demiyorum. O söğmek değil, ikaz... “Oraya giderseniz ateşe düşersiniz! Oraya yaklaşırsan, sobayı tutarsan elin yanar!” demek, onu korumaktır. Bunu da böylece yamuk yamuk sözler söyleyenler, yazanlar bilsinler.

Allah hepinizden razı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

19. 06. 1998 - AVUSTRALYA

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

[Bütün CUMA SOHBETLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

